

ARBEIDSRETTE

KJENNELSE

Avsagt: 6. september 2018

Saksnr.: 9/2018

Lnr.: AR-2018-17

Dommere: Jakob Wahl
Tron Løkken Sundet
Karin M. Bruzelius
Unni Rasmussen
Niels Selmer Schweigaard
Per Østvold
Axel Thuve

Saken gjelder: Spørsmål om avvisning av søksmål

Landsorganisasjonen i Norge

Advokat Edvard Bakke

mot

Næringslivets Hovedorganisasjon

Advokat Kurt Weltzien

KJENNELSE

- (1) Saken gjelder spørsmål om avvisning av søksmål om forståelsen av Hovedavtalen LO-NHO § 8-2 fordi saken ikke har vært tvisteforhandlet i samsvar med forhandlingsordningen i Hovedavtalen § 2-3 på grunnlag av en lokal uenighet eller saksforhold.
- (2) Bakgrunnen for søksmålet for Arbeidsretten er en tvist om gyldigheten av oppsigelse av arbeidstakere i Skanska Norge AS (Skanska). Ved Borgarting lagmannsretts dom 12. februar 2018 ble oppsigelsene kjent ugyldige. Lagmannsretten kom blant annet til at Skanska hadde anvendt ansiennitetsprinsippet i Hovedavtalen § 8-2 uriktig ved utvelgelsen av arbeidstakere som skulle sies opp. Om forståelsen av Hovedavtalen § 8-2 uttaler lagmannsretten:

«Bestemmelsen [i Hovedavtalen § 8-2] forutsetter at bedriften som hovedregel følger ansiennitetsprinsippet ved innskrenkninger, men åpner for at det kan gjøres unntak når det foreligger saklig grunn. Det innebærer ikke bare at ansienniteten er ett av flere saklige utvelgelseskriterier, men at tjenestetid i bedriften skal være utgangspunktet for utvelgelsen. Ved en bemanningsreduksjon er utgangspunktet derfor at det er de siste ansatte som må gå, med mindre det etter en konkret vurdering er saklig grunn for unntak.

Lagmannsretten mener at avvik fra ansiennitetsprinsippet kan skje etter en vurdering av arbeidstakernes kvalifikasjoner og antar at unntaket omfatter mer enn «nøkkelpersoner», det vil si arbeidstakere som er helt nødvendige for fortsatt drift. ... Derimot kan det ikke være anledning til å forlate ansiennitet som hovedregel og utgangspunkt, slik Skanska etter lagmannsrettens mening her har gjort.»

- (3) Skanska anket 12. mars 2018 lagmannsrettens dom til Høyesterett. NHO erklærte partshjelp samme dag på vegne av Skanska. I erklæringen om partshjelp gjorde NHO gjeldende at lagmannsretten hadde bygget på en uriktig tolkning av Hovedavtalen § 8-2 og anvendt ansiennitetsprinsippet feil. NHO anførte også at det var feil når lagmannsretten uttalte at bedriften «som hovedregel» skulle anvende ansiennitet. Etter NHOs syn ga § 8-2 anvisning på en sluttkontroll av om det var saklig grunn til å fravike ansiennitet for den enkelte arbeidstaker, hvor ansiennitet var ett av flere momenter. Høyesteretts ankeutvalg tillot 20. april 2018 anken fremmet.
- (4) LO var uenig i at lagmannsretten hadde bygget på en uriktig forståelse av Hovedavtalen. På bakgrunn av erklæringen om partshjelp krevde LO forhandlingsmøte med NHO i medhold av Hovedavtalen § 2-3 nr. 5. Tvisteforhandlinger ble gjennomført 20. mars 2018. LO viste til at det var Arbeidsretten som med bindende virkning kunne fastslå innholdet i Hovedavtalen § 8-2, og at tolkningsspørsmålet kunne bringes inn for Arbeidsretten selv om det ikke forelå en lokal tvist om bestemmelsen. NHO gjorde gjeldende at Hovedavtalen

§ 2-3 forutsatte at det var en lokal tvist som skulle drøftes på ulike organisasjonsnivå før en sak kunne bringes inn for Arbeidsretten. Det var i dette tilfellet ingen lokal tvist eller uenighetsprotokoll i Skanska, og LO hadde ikke etablert noen tvist knyttet til de lokale enighetsprotokollene.

- (5) LO tok ut stevning for Arbeidsretten 10. april 2018 og nedla slik påstand:

«Hovedavtalen mellom LO og NHO § 8-2 er å forstå slik at ansiennitet er utgangspunktet ved utvelgelse av arbeidstakere til oppsigelse.»

- (6) NHO innga tilsvaer 30. mai 2018 og nedla en prinsippal påstand om at saken skulle avvises. Under saksforberedelsen ble det besluttet å gjennomføre særskilte forhandlinger om avvissingsspørsmålet. Ankebehandlingen i Høyesterett er ved kjennelse 28. juni 2018 (HR-2018-1268-F) stanset i påvente av Arbeidsrettens avgjørelse i saken.
- (7) Rettsmøte til behandling av avvissingsspørsmålet ble gjennomført 20.–21. august 2018. To partsrepresentanter og ett vitne avga forklaring.
- (8) **Partenes påstandsgrunnlag og påstander**
- (9) *Landsorganisasjonen i Norge* har i korte trekk anført:
- (10) Søksmålet for Arbeidsretten gjelder en rettstvist mellom LO og NHO. Denne tvisten har LO tvisteforhandlet eller forsøkt tvisteforhandlet med NHO. Kravet til forhandlinger etter arbeidstvistloven § 45 fjerde ledd er oppfylt, og saken må fremmes til realitetsbehandling.
- (11) Hovedavtalen §§ 2-3 og 2-4 gir ikke grunnlag for å tolke § 45 fjerde ledd innskrenkende. Forhandlingsordningen i § 2-3 retter seg mot tvister som oppstår mellom bedrifter og arbeidstakere. Det er ikke et vilkår etter § 2-3 at det må foreligge en lokal tvist eller en lokal uenighetsprotokoll før en sak kan tvistes mellom forbund og landsforening, og deretter mellom LO og NHO. Dette må ses i sammenheng med at Arbeidsretten kan avsi dom for den generelle forståelsen av tariffavtaler, jf. ARD-1976-127, ARD-1987-102, ARD-1989-41, ARD-1995-262 og ARD-1998-234. Hvorvidt påstandsutformingen er tilstrekkelig klar vil være tema for den videre saksforberedelsen, men gir ikke grunnlag for avvissning, jf. ARD-2014-261 og ARD-2014-355.
- (12) Det er ingen holdepunkter i tariffhistorikken for å oppstille et vilkår om lokal uenighet for å bringe en tvist inn for Arbeidsretten. Hovedavtalen har tidligere hatt bestemmelser om det åpenbare at tvister kan oppstå mellom organisasjonene. Dette ble tatt ut av Hovedavtalen i 1994 uten at det var en realitetsendring. Hovedavtalens system tilsier også at det ikke er noen sammenheng mellom forhandlingsordningen i § 2-3 og søksmålsretten.

- (13) Praksis gir ingen holdepunkter for et vilkår om lokal uenighet for å bringe en tvist inn for Arbeidsretten. Det er eksempler på at saker har vært avvist på grunn av manglende forhandlinger mellom de sentrale partene, jf. ARD-1994-309 og ARD-2006-407. Det er ingen eksempler på at saker har blitt avvist fordi det ikke foreligger en lokal tvist, jf. ARD-1998-215, ARD-2006-286, ARD-2012-54, ARD-2014-200 og AR-2017-13.
- (14) Formålet med forhandlingskravet i arbeidstvistloven og i Hovedavtalen gir ikke grunnlag for å tolke § 45 fjerde ledd innskrenkende. Forhandlingskravet i arbeidstvistloven skal sikre at tvister er reelt forhandlet mellom partene før saken bringes inn for Arbeidsretten. Det skal bidra til å unngå unødvendige prosesser. Den historiske bakgrunnen for forhandlingsordningen i Hovedavtalen er hensynet til arbeidsfreden, og et prinsipp om at tvister som oppstår lokalt, skal søkes løst lokalt.
- (15) Konsekvensbetraktninger taler mot NHOs tolkning. NHOs tariff forståelse fører til at de lokale partene kan forvalte og tolke tariffavtalene med bindende virkning for de overordnede tariffparter. Dette vil innskrenke LO og NHOs tolkningsmonopol og søksmålsrett, og stride mot hensynet til enhet i gjennomføring og håndheving av tariffavtaler.
- (16) Det er nedlagt slik påstand:
- «Saken fremmes til realitetsbehandling.»**
- (17) *Næringslivets Hovedorganisasjon* har i korte trekk anført:
- (18) Etter arbeidstvistloven § 45 fjerde ledd kan en sak ikke tas under behandling dersom det ikke dokumenteres at tvisteforhandlinger er gjennomført eller forsøkt gjennomført. Rettspraksis krever at det gjøres genuine forsøk på å forhandle om faktum og juss i tvisten. Arbeidsretten har stilte strenge krav til tvisteforhandlinger, og det er bare gjort unntak fra dette kravet dersom tvisteforhandlinger vil være hensiktsløse, jf. ARD-1927-5, ARD-1933-35 og ARD-1988-201. Det må gjennomføres virkelige forhandlinger om tvisten, og forhandlingene må bygge på et konkret faktum, jf. ARD-1923-67, ARD-1929-67, ARD-1932-50, ARD-1932-168 og ARD-2013-116. Kravet til tvisteforhandlinger gjelder også for krav som bringes inn i motsøksmål eller gjennom endringer av påstanden, jf. ARD-1988-113, ARD-1992-79, ARD-1999-142 og ARD-1994-237. Loven sier ikke noe om hvordan forhandlinger skal gjennomføres. Dette følger av Hovedavtalen § 2-3. Partene har gjennom forhandlingsordningen i § 2-3 oppstilt en prosessforutsetning som skjerper kravene til tvisteforhandlinger etter arbeidstvistloven § 45 fjerde ledd. Tvisteprotokollen etter

arbeidstvistloven § 45 fjerde ledd må derfor oppfylle kravene i Hovedavtalen for at søksmålet kan tas til behandling av Arbeidsretten.

- (19) Hovedavtalen § 2-3 forutsetter at en tolkningstvist springer ut av et underliggende og tilknyttet faktum, med mindre tvisten gjelder bestemmelser som utelukkende regulerer forholdet mellom LO og NHO. De overordnede tariffpartene kan ikke bringe en teoretisk forståelse av tariffavtalen inn for retten. Forhandlingene etter Hovedavtalen § 2-3 vil trekke opp rammen for hva Arbeidsretten kan avgjøre, og er av betydning for å opprettholde skillet mellom rettsvister og interessetvister. Partene må formulere tvisten på en slik måte at Arbeidsretten kan avklare rettslig uenighet. Partene kan i den enkelte sak avtale en annen ordning enn det som følger av Hovedavtalen § 2-3, jf. AR-2017-13, ARD-2015-1 og ARD-2015-21. Forhandlingsordningen er under enhver omstendighet ikke til hinder for direkte henvendelser mellom partene for å drøfte tariffspørsmål.
- (20) Søksmålet retter seg i realiteten mot Skanskas anvendelse av ansiennitetsprinsippet. Dersom saken fremmes vil det være et brudd på parallellitetsprinsippet i Hovedavtalen § 2-3 nr. 3. På den andre siden vil avvisning ikke sette til side prinsippet om de overordnede tariffpartenes forvaltning av Hovedavtalen. LO og NHO har adgang til å bestride en lokal enighet og på den måten etablere en tvist som kan behandles i samsvar med reglene i Hovedavtalen § 2-3 og eventuelt i Arbeidsretten.

- (21) Det er nedlagt slik påstand:

«Saken avvises fra behandling i Arbeidsretten»

- (22) **Arbeidsrettens merknader**

- (23) Etter arbeidstvistloven § 33 andre ledd skal Arbeidsretten behandle rettsvister, det vil si tvister mellom en fagforening og en arbeidsgiver eller arbeidsgiverforening om en tariffavtales gyldighet, forståelse eller eksistens, eller om krav som bygger på en tariffavtale. Tariffpartene kan i medhold av arbeidstvistloven reise sak med påstand om dom for krav som bygger på tariffavtalen og dom for den generelle forståelsen av en tariffbestemmelse. For søksmål om tariffavtaler inngått mellom en fagforening og dens underavdelinger mv. på den ene siden, og en arbeidsgiver eller arbeidsgiverforening og dens underavdelinger mv. på den andre siden, er det bare det overordnede organisasjonsleddet som har søksmålsrett for Arbeidsretten, jf. § 35 første ledd. Dette prinsippet har også kommet til uttrykk i Hovedavtalen § 2-4 første ledd for så vidt gjelder forståelsen av Hovedavtalen:

«Tvist om forståelsen av denne Hovedavtale kan bare innbringes for Arbeidsretten. Søksmålsrett etter avtalen har bare NHO og LO.»

- (24) Før tariffpartene kan bringe tvister om forståelse av tariffavtalen inn for Arbeidsretten, må de ha forhandlet om tvisten. Dersom slike forhandlinger ikke er gjennomført eller forsøkt gjennomført mellom partene, kan saken ikke tas under behandling av Arbeidsretten, jf. arbeidstvistloven § 45 fjerde ledd. Det er de søkmålsberettigede partene som må søke å løse tvisten gjennom forhandlinger før saken bringes inn for Arbeidsretten. Forhandlingskravet skal bidra til å få løst tvister som det ikke er nødvendig å bringe inn for Arbeidsretten, jf. Dokument nr. 4 (1914) s. 2. Forhandlingene skal også bidra til å klargjøre tvistetemaet. Det ligger i tariffavtalens ufravikelighetsvirkninger at det bare er tariffpartene som med bindende virkning for medlemmene kan fastslå eller endre innholdet i tariffavtalen, eller kan bringe en tvist inn for Arbeidsretten for å få dom for hvordan tariffavtalen skal forstås. Det er tariffpartene som i materiell og prosessuell forstand råder over tariffavtalen. Av denne grunn er det i praksis stilt ganske strenge krav til at de sentrale partene forhandler eller søker å forhandle om tvisten før saken bringes inn for Arbeidsretten.
- (25) LO har i dette tilfellet forsøkt å forhandle med NHO om den generelle forståelsen av Hovedavtalen § 8-2 på bakgrunn av NHOs anførsler i erklæringen om partshjelp. I tvisteprotokollen fra møtet 20. mars 2018 heter det:

«LO anførte:

LO ga uttrykk for at ansiennitet er et tvungent kriterium og at virksomhetene ved utvelgelsen skal ta utgangspunkt i ansiennitet. Dette er en naturlig språklig forståelse av HA § 8-2, det følger av Arbeidsrettens praksis, og ved at ansiennitet kan fravikes hvis det foreligger saklig grunn etter en konkret vurdering. Når NHO har skapt usikkerhet om innholdet og forståelsen av HA § 8-2, ref. partshjelpserklæringen, er det viktig for arbeidslivets parter å rydde uklarheten av veien.

LO oppfordret NHO til å inngå en enighetsprotokoll med LO. I en slik protokoll må det fremgå at partene er enige om at § 8-2 er slik å forstå at HA § 8-2 er slik å forstå at virksomhetene ved utvelgelsen skal ta utgangspunkt i ansiennitet.

NHO signaliserte at de ikke var villig til å inngå en slik enighetsprotokoll.

LO viste til at det er Arbeidsretten som med bindende virkning fastslår forståelsen av HA § 8-2. LO varslet at de ville bringe uenigheten inn for Arbeidsretten.

LO er også uenig med NHO om at det må foreligge en 'lokal tvist' for at LO, eventuelt NHO, kan bringe uenigheten om forståelsen av HA LO–NHO inn for Arbeidsretten.

NHO anførte:

Hovedavtalen § 2-3 forutsetter etter NHOs syn at det er en lokal tvist som skal drøftes på ulike organisasjonsnivå, før saken eventuelt kan bringes inn for Arbeidsretten. Det er i Skanska ikke etablert noen lokal tvist, derimot enighetsprotokoller, og LO har heller ikke etablert noen tvist knyttet til disse. NHO har derfor avslått å holde et tvistemøte etter Hovedavtalen, og NHOs syn er at det ikke er etablert noen tvist om forståelsen av Hovedavtalen som kan bringes inn for Arbeidsretten. Det ble bedt om LOs syn på forståelsen av Hovedavtalen § 2-3 på dette punktet.»

- (26) LO har således forsøkt å ta opp spørsmålet om forståelsen av Hovedavtalen § 8-2 uten at partene kom til enighet. Vilkåret i § 45 fjerde ledd om dokumentasjon for at tvisteforhandlinger er forsøkt gjennomført er oppfylt, og NHOs erklæring om partshjelp har avdekket at partene har et grunnleggende ulikt syn på forståelsen av Hovedavtalen § 8-2. Som utgangspunkt er det klart ikke grunnlag for å avvise saken.
- (27) NHO gjør gjeldende at forhandlingsordningen i Hovedavtalen § 2-3 sammenholdt med arbeidstvistloven § 45 fjerde ledd gjør at det alltid må forhandles i samsvar med Hovedavtalens regler med utgangspunkt i et lokalt faktum – enten i form av en lokal tvisteprotokoll eller et saksforhold som illustrerer tolkningsspørsmålet – før tvister kan bringes inn for Arbeidsretten. Spørsmålet er om Hovedavtalen § 2-3 begrenser søksmålsretten som følger av arbeidstvistloven § 35 første ledd jf. § 33 andre ledd sammenholdt med § 45 fjerde ledd. Hovedavtalen § 2-3 har slik utforming:

«§ 2-3 Forhandlinger

1. Tvist mellom bedrift og arbeidstakere skal søkes løst ved forhandling mellom bedrift og tillitsvalgte. Fra forhandlingene skal settes opp protokoll. Partenes syn skal fremgå av protokollen som skal undertegnes av begge parter så snart som mulig.

Bygg/anlegg/offshore. Blir disse ikke enige, opptas forhandlinger mellom bedriften og de i kap.V nevnte organisasjonstillitsvalgte. I så fall har bedriften også adgang til å tilkalle en representant eller tillitsvalgt.

Organisasjonene på begge sider har rett til å gripe inn hvis avtaler etter forannevnte forhandlinger er i strid med gjeldende tariffavtaler.

2. Oppnås ikke enighet mellom bedrift og tillitsvalgte kan forbund og landsforening, eventuelt LO og NHO, bli enige om å fortsette forhandlingene etter at en ansvarlig representant fra hver av organisasjonene er tilkalt.

3. Det er ikke adgang for organisasjonene eller deres underorganisasjoner til å tre i direkte forbindelse med den annen organisasjons medlemmer uten i forståelse med denne.

4. Oppnås ikke enighet ved forhandlinger etter pkt. 1 og 2 kan hver av partene bringe tvisten inn for vedkommende forbund og lands- forening eller LO og NHO eller de underorganisasjoner de bemyndiger.

5. Forhandlingsmøte skal holdes senest 8 dager etter at det er fremsatt skriftlig krav om det.»

- (28) Bestemmelsene om forhandlingsordning i Hovedavtalen er i korte trekk de samme som ble inntatt i den første Hovedavtalen. I Hovedavtalen av 1935 var bestemmelser om forhandlingsrett og forhandlingsplikt inntatt i § 10. Bestemmelsen hadde slik ordlyd:

«1. Hvor tariffavtale består, må arbeidsstans eller annen arbeidskamp ikke finne sted.

2. Enhver tvist mellem en bedrift og dens arbeidere skal først søkes bilagt ved forhandling mellem bedriften og tillitsmannen eller tillitsmennene.

3. Opnåes ikke enighet ved forhandlinger etter pkt. 2, kan, hvis vedkommende tariffavtales parter, eventuelt begge hovedorganisasjoner, derom er enige, fortsatte forhandlinger optas på stedet efter tilkallelse av en befullmektiget representant fra hver av organisasjonene.

4. Opnåes heller ikke ved disse fortsatte forhandlinger enighet, eller hvis sådanne forhandlinger ikke finner sted, eller hvis det gjelder en tvist mellem organisasjonene, plikter

hver av partene å bringe tvisten inn til fortsatt forhandling mellom vedkommende forbund eller Arbeidernes faglige Landsorganisasjon og Norsk Arbeidsgiverforening eller de underorganisasjoner disse dertil bemyndiger.

5. Forhandlingene skal avholdes senest 8 dager etterat skriftlig krav herom er fremkommet fra en av partene.»

- (29) Forhandlingsordningen som ble tariffestet i Hovedavtalen går ut på at tvister som oppstår lokalt skal forhandles i to eller tre trinn. Tvisten skal først forhandles mellom de lokale parter. Dersom forhandlingene ikke fører frem, kan de lokale forhandlingene fortsette etter at man har tilkalt representanter fra organisasjonene. Til slutt skal forhandlinger gjennomføres mellom de overordnede partene. Hovedavtalen fikk i 1947 et tillegg i § 10 nr. 2, nå § 2-3 nr. 3, om at organisasjonene ikke kunne tre i direkte kontakt med den andre organisasjonens medlemmer (parallellitetsprinsippet). Henvisningen i 1935-avtalen § 10 nr. 4 til at forhandlinger ikke finner sted eller det gjelder en tvist mellom organisasjonene, ble tatt ut av Hovedavtalen i 1994. Etter Arbeidsrettens vurdering gir tariffhistorikken ingen holdepunkter for å anvende § 2-3 som en særskilt prosessforutsetning eller et tilleggskrav til de forhandlinger som må gjennomføres etter arbeidstvistloven § 45 fjerde ledd. Hovedavtalen § 2-3 om tvisteforhandlinger gjør i praksis at forhandlingskravet i arbeidstvistloven vanligvis vil være oppfylt. Det er imidlertid ikke noe i utformingen av § 2-3 som tilsier at den gjelder noe annet enn behandlingsmåten for tvister eller uenighet som oppstår lokalt. Den løser ikke spørsmålet om hva som gjelder dersom den tariffrettslige uenigheten oppstår mellom LO og NHO. Hovedavtalen har også sondret mellom spørsmål om tvisteforhandlinger om uenighet som oppstår lokalt og søksmålsrett i tvister om forståelsen av Hovedavtalen og overenskomster. Bestemmelsen om søksmålsretten for tvister om Hovedavtalen som i dag er inntatt i § 2-4 første ledd, var i Hovedavtalen av 1935 inntatt i § 16. Det er ingen holdepunkter i forhandlingene om Hovedavtalen eller senere endringer i denne som tilsier at § 2-3 knytter seg til søksmålsretten etter § 2-4.
- (30) NHO har vist til eksempler fra praksis på unntak fra den ordinære tvistebehandlingen etter § 2-3 hvor saken for Arbeidsretten legges opp slik at partene bruker et lokalt eksempel for å anskueliggjøre innholdet i en tariffbestemmelse eller at partene blir enige om å bringe et generelt tolkningsspørsmål inn til avklaring uten at det knyttes til konkrete tvistesaker, jf. ARD-2014-200, ARD-2015-1, ARD-2015-21 og AR-2017-13. Det kan ikke fra disse avgjørelsene utledes at søksmålet ville blitt avvist uten en slik anskueliggjøring eller enighet mellom LO og NHO. Verken tariffpartenes eller Arbeidsrettens praksis tilsier derfor at Hovedavtalen § 2-3 har en slik rekkevidde som NHO gjør gjeldende.

- (31) NHO har anført at det vil være i strid med parallellitetsprinsippet å fremme saken for Arbeidsretten. Dette kan ikke føre frem, og kan heller ikke begrunne avvisning. Tolkningsspørsmålet er reist direkte overfor NHO, og ikke ved at LO har engasjert seg i prosessen mellom Skanska og arbeidstakerne. Tariffpartene har et ansvar for å føre tilsyn med praktiseringen av tariffavtalen og til å avklare hvordan tariffavtalen skal forstås. En dom fra Arbeidsretten som bygger på en bestemt forståelse av tariffavtalen vil selvsagt kunne få konsekvenser for medlemmene, jf. arbeidstvistloven § 34 andre ledd, uten at det vil stride mot Hovedavtalen § 2-3 nr. 3. Behovet for effektiv håndheving av parallellitetsprinsippet kan ikke begrense søksmålsretten mellom de overordnede tariffparter.
- (32) Hovedavtalen har en sammensatt regulering, og NHO har presisert at kravet til lokal tvist eller uenighet ikke vil gjelde for bestemmelser i Hovedavtalen som retter seg mot LO og NHO. En slik sontring kan by på tvil, og hensynet til klare regler om tvisteløsning tilsier også at tariffpartenes adgang til å forfølge tolkningsspørsmål ikke generelt sett kan være avhengig av en lokal tvist som behandles etter reglene i Hovedavtalen § 2-3 nr. 1–4.
- (33) Hovedavtalen § 2-3 begrenser etter dette ikke LOs søksmålsrett i den foreliggende tvisten. Skrankene for søksmålsretten i tilfeller hvor forhandlingene ikke knytter seg til en lokal uenighet vil ligge i kravet om at tariffparten må ha et konkret, praktisk behov for dom i tvisten, og de krav som stilles til påstandsutforming, jf. ARD-1992-49, ARD-1995-262, ARD-2006-286 og ARD-2014-261. Dette kravet til rettslig interesse kan imidlertid ikke gi grunnlag for avvisning av søksmålet. Saken må derfor fremmes til behandling i Arbeidsretten.
- (34) Kjennelsen er enstemmig.

SLUTNING

Saken fremmes til behandling i Arbeidsretten.

Jakob Wahl
(sign.)

Tron Løkken Sundet
(sign.)

Karin M. Bruzelius
(sign.)

Unni Rasmussen
(sign.)

Niels Selmer Schweigaard
(sign.)

Per Østvold
(sign.)

Axel Thuve
(sign.)

Rett utskrift bekreftes: